Ч. 37. Середа 18 лютого (2 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Конець сесиї делеґацийної і скликане Ради державної. — Парляментарна акция угодова. — Чутка о мобілїзациї. — Японьско-корейский союз. — З поля війни.)

В суботу закінчила ся сесия спільних Делеґаций а в кінцевих промовах висказано вдоволене з того, що все пішло досить борзо і гладко. В австрийскій Делеґациї зложив монаршу подяку ґр. Ґолуховский а в угорскій спільний міністер фінансів Буриян. Наконець по відчитаню протоколу закрито сесию окликом в честь Цісаря.

Віденьска ґазета урядова оголосила патент цісарский скликуючий раду державну на день 8 марта с. р. а президия палати розіслала вже порядок дневний першого засіданя, котрий обнимає лиш одну точку: **Перше читане** предложеного правительством закона о **контингенті рекрутів** для удержаня войска, маринарки военної і краєвої оборони на 1904 р.

Ся одна точка порядку дневного першого засіданя палати послів набирає нинї неаби якої ваги в двох причин, а то як зі взгляду на внутрішну так і на заграничну ситуацию політичну. Армія австрийска в теперішній порі мусить кождої хвилї бути готова і парлямент длятого не повинен би ставити перешкоди. Тепер же питане, що на то скажуть Чехи, котрі хотять конче вести опозицию і на злість Німцям устроюють навіть демонстрациї в користь Росиї. Закон сей буде отже й пробою, чи так важну справу можна буде залагодити і при помочи Чехів, або й без них, коли би они конче хотїли вести обструкцию. Здає ся, що Чехи готові погодити ся з Німцями — розуміє ся, не без зиску для себе — бо як „Konserv. Korr.“ довідує ся, що мають визначні члени парляменту поробити з початком сесиї кроки до зближеня чеських послів до правительства, а з другої сторони знов зачувати, що предсїдатель молодоческого екзекутивного комітету, др. Скарда, котрий був найбільшим противником всяких переговорів з правительством, має тепер для поратованя здоровля виїхати на полудне, а хоч би й вернув, то не обійме назад провід партиї.

Від якогось часу удержуєсь уперто чутка о мобілїзациї кількох корпусів австро-угорскої армії. Отже з півурядового жерела заперечують тому рішучо. Мобілїзация серед теперішних відносин, кажуть, була би непотрібна. Могло би стати ся, що Австро-Угорщина, на коли би ворохобня Альбанців прибрала більші розміри, була би змушена, користаючи з берлиньского договора, вислати своє войско до Митровиці для забезпеченя консулів. Але до того не треба мобілїзациї, бо то ніякий военний крок, лиш користане з обовязуючого договора. Вистало би на то посунути на полудне кілька босаньских полків, котрі би можна заступити перенесеним угорских полків. Що-до становища Італії, то она не має ніякої рациї домагати ся компензати на случай, коли би Австро-Угорщина посунула ся до Митровиці. Єсть, що правда, договір заключений межи ґр. Ґолуховским а ґр. Вісконті-Веноста, але договір той не дотикає виключно лиш Альбанії і постановляє, що ніяка з держав не зробить ніякого кроку в Альбанії, не порозумівши ся з другою. В сім случаю не розходить ся о Альбанію, лиш о законне, бо оперте на договорі посунене австро-угорского войска до Митровиці. Італїяньска аґітация, котра на той случай домагає ся компензати, не походить з урядових кругів, лиш єї веде посол Джуліяні і має на цїли узискане для Італії портів Дурацца і Валльони. З австрийскої сторони була би така рекомпензата виключена, бо то віддало би Італії ціле Адрийске море. Кажуть, що італїяньске правительство стоїть на тім становищи, але з другої сторони не треба й того забувати, що пос. Джуліяні не єсть звичайним рядовим в парляменті, лиш кандидатом на посла.

Межи Японією а Кореєю прийшло до союза опертого на угоді підписаній дня 25 с. м.

---

22)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Пані Джоб прийшла цілком червона від горяча в кухни. То була терпелива, добра жінка, що все варила, коли чого не направляла і уважала свого мужа Джозую Джоба за найбільшого чоловіка девятнайцятого століття, якого можна би порівнувати хиба з Ґледстоном або Дізраелїм, лише що не дійшов до такого значіня, бо єму то не судилось. Лагідна, добряча жінка, котра помимо того часто попадала в суперечки з службою. Могла держати лише двоє людий, але обоє мали богато роботи. Але то можна би було може ще якось полатати, коли би пані Джоб не помагала їм. Тількож єї поміч бувала послідною каплею, що переповнювала міру; она викликувала війну, де треба було спокою. Історія родинного житя учить нас, що служба нїколи довго не держить ся того дому, де пані сама помагає при господарских роботах. Домашне господарство, що гладко іде, єсть звичайно то, в котрім пані дому не мішає ся в обсяг обовязків служби. Пані Джоб помагала службі від рана до вечера; в наслідок того знала она заедно всілякі тайни, бачила богато, чого не повинна би була бачити і позбавляла свою службу тих коротких хвиль свободи і спокою, які суть конечні, аби осолодити таким людям утому і їх зависимість. Служба пані Джоб чула на собі все очи своєї господині і правильно по двох або трех місяцях робила відкрите, що не доросла до такої великої роботи. Того січневого полудня, котрого Іванна Бернард прийшла до Джоба, мала єго жінка звичайний клопіт. Сара, єї служниця до дітий і повірниця, виповіла службу а реченець виповідженя упливав за кілька днів.

— Дочка каже мені, що ви знаєте когось, хто прийшов би до мене за няньку — сказала она.

— Так, пані, я гадала, що коли-б ви яку особу хотіли приймити на короткий час, заки розглянете ся і знайдете відповідну, то я сама приймила би дуже радо той обовязок на себе. Але я не могла би лишити ся довше як місяць, найбільше шість тижднів. Я приїхала сюди з Америки, аби полагодити деякі справи і по кількох тижднях буду мусїла вертати до своїх.

— Ви менї подобаєте ся — то й добре — сказала пані Джоб в своїм заклопотаню; она вже від давна питала за нянькою, але не могла відповідної найти, а конче єї потребувала. — Добре, спробую — хоч я воліла би, аби ви згодили ся на довше. Чи ви Американка?

— Ні, пані; я вивандрувала в девятнайцятім році житя до Америки, там віддала ся і поселила ся.

— А ваш чоловік годить ся на то, що ви відїхали від него?

— Так. Бодай не гніває ся, бо знає, що я маю тут важні справи до полагодженя. Я ще не покінчила того, инакше була би я вже вернула до него. Ви може дасте мені деколи вільний вихід, коли буду у вас?

— О, чому ні. Я радо роблю моїм людям полекші, коли лиш они добре ведуть ся. Умієте з дітьми обходити ся?

— Я була нянькою від пятнайцятого року житя і виховала свої власні діти.

Слїдували всілякі питаня: чи она уміє шити, чи від часу до часу не помагала би при убираню діточих капелюхів, шитю одежи, чи взагалі могла би до чогось придати ся і таке инше.

— Я зумію майже всьо зробити; і капелюх і одежу і обід зварю. Лише мушу вам сказати, що не маю ніяких сьвідоцтв, хиба би та пані, у котрої я мешкаю вже три тижднї, схотїла менї виставити яке. Я тут чужа.

— Ви порядно виглядаєте — сказала пані Джоб. — Спробую.

Постановлено, що пані Бернард має на другий день спровадити ся зі всіми своїми річами до дому. До того часу мала Сара, та, що відходила, оглянути ся за иншим місцем і віддати комнату призначену для нової няньки чисто вимиту і вичищену.

— Надію ся, що ви привикнете до дітий — сказала пані Джоб. — Они трохи уперті, але добрі.

— Не бою ся, прошу пані. З дітьми умію собі давати раду.

— Ви не сказали менї, як називаєте ся.

японьским послом Гаяші і корейским міністром справ заграничних Єчіпоїґом на основі одержаної повновласти. Угода постановляє: 1) Корейске правительство буде в цїли удержаня тревалої і кріпкої дружби з Японією і забезпеченя мира у всхідній Азиї відносити ся з повним довірєм до японьского правительства і буде приймати ради для поліпшеня управи. 2) Японьске правительство буде старати ся о безпечність і спокій цїсарского дому в Кореї. 3) Японьске правительство бере на себе рішучу поруку за независимість і територияльну ненарушимість Кореї. 4) Як би якась трета держава або внутрішні непокої загрожували корейскому цїсареви або ненарушимости Кореї, то Японія виступить в обороні. Японьске правительство може навіть заняти стратеґічні позиції. — 5) Оба правительства не будуть на будуче без спільного порозуміня заключати угоди противної сим постановам, з третою державою. — 6) Прочі справи будуть окремо управильнені.

З Чемульпо наспіла вість, що російска передна сторожа (козаки) загнали ся вже аж під Пен-янґ і що в тих сторонах прийшло до стички з японьскою передною сторожею. З японьского жерела доносять, що Японцї відперли атак російскої сторожи, котра відтак вернула назад.

Новинки.

Львів дня 1-го марта 1904.

— **ВПреосьв. Митрополит ґр. А. Шептицкий** був вчера принятий Є. В. Цїсарем на загальних авдиенциях. Вчера виїхав Впр. Митрополит до Львова, бо конференциї епископів вже покінчили ся.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: Від 1 марта с. р. можна надавати перекази так звичайні як телеґрафічні до Великої Британїї і Ірляндиї аж до висоти 1.000 К. Оплата виносить 25 сот. за кождих 25 К. Надходячі звідтам перекази суть допустні до висоти 40 фунтів штерлїнґів т. є. 1000 франків. Та постанова єсть важна для цїлої австро-угорскої монархії і країв окупованих.

— **З львівскої архиепархії.** На конкурс з речинцем до 24 марта виставлена парохія Голїїв болехівского деканата. — Консистория взиває о. Льва Левицкого, б. пароха в Баківцях, щоби до трех місяців явив ся в митрополичім ординариятї, инакше примінять ся до него канонїчні приписи. (О. Левицкий виїхав до північної Америки).

— **Видїл тов-а „Шкільна поміч"** повідомляє, що в перших днях марта с. р. висилає свого післанця з книжкою і просить о грошевий даток для бідної молодїжи народних шкіл львівских.

— **Кружок оперовий** львівского Бояна відограє в суботу дня 5 марта 1904 в сали „Ґвязди" „Чорноморці" оперету в 3 діях Старицкого музика Лисенка. Орхестра військова 15 пп. Початок о 7 год. вечером. Білети можна набувати вчаснїйше в „Боянї" від год. 6—7 а в дни представленя вечером при касї.

— **Смерть на проповідници.** З Кракова доносять, що в недїлю о 10 год. рано в костелї сьв. Варвари 60-лїтний о. Петер вийшов на проповідницю і мав мати проповідь про „смерть". По кількох словах о. Петер повалив ся на землю, а коли люди прибігли до него, він лежав без житя. Причиною смерти був серцевий удар.

— **Пожар в копальни нафти.** З Борислава доносять, що в суботу вечером згорів там закоп ропи фірми „Срочиньский і Богуш" на Раточині. Шкода виносить до 10.000 К. Причина огня незвістна.

— **Огні.** Вчера вечером, як доносять телеґрафічно до Львова, вибух грізний пожар в Вільшаницї коло Красного. До пів години погоріло вісїм селяньских загород. Огонь був імовірно підложений; займило ся від стодоли Михайла Марущака.

— **Кваліфікацийний іспит** учительский в Коросїї доповнили з руского пп.: Юліянна Катиньска і Адольфіна Новаківна. Цїлий іспит здали: А. Балут, Ст. Бончевский, Гн. Янкевич, Фр. Павроцкий, Ч. Низиньский, В. Радак, Я. Сквара, Ст. Сохацкий, Ад. Строка, Фр. Шурмак, Ів. Томашевский, Фр. Трука, Вл. Відух, П. Земяньский, Т. Зузяк, М. Чижевичівна, М. Єдлиньска, Ол. Калитівна, Ол. Колонтаївна, М. Михаликівна, Ан. Новаківна, Агн. Новаківна, Ан Ремишівна, Вл. Тшнадлївна, Г. Сумарова і Ол. Войтановска.

— **Електричним трамваєм** у Львові переїхало в 1903 р. 2,505.150 I клясою, а 2,515.371 осіб II кл. Дохід з білетів виносив 532.451 К, з чого припадало: на лїнію дворець-Личаків 426.634 кор., віденьска кавярня-стрийский парк 102 322 К, а лїнія до личаківского кладовища 3.493 К. В однім дни їхало трамваєм пересічно 13.754 осіб (о 1 979 осіб більше як в 1902 роцї).

— **Пригода на зелїзници.** З Сокаля телеґрафують до львівских часописий, що нинї в ночи вискочила з шин на тамошнім зелїзничім двірци машина тягарового поїзду і замкнула виїзд із стациї, так що в наслїдок того не міг від'їхати в своїм часї нічний поїзд особовий до Львова і до Ярослава. Треба було візвати з Рави рускої помічний поїзд. Поїзд особовий від'їхав відтак з Сокаля з опізненєм о $2^1/_2$ години. Пригоди з людьми не було.

— **Наслїдки забобонности.** Одна угорска часопись доносить: В громадї Терпесть, в біґарскім комітатї, похоронено недавно румуньского селянина, що звав ся Віґікан. Кілька днїв пізнїйше розійшла ся по селї поговірка, що мара помершого ходить кождої ночи по господарствах і зачаровує корови. Кількох селян кляло ся на чім сьвіт, що бачили мару на власні очи і що корови дають кроваве молоко. Дійшло до того, що деякі забобонні мужики розкопали одної ночи гріб Віґікана, розбили труму і вирізавши трупови серце, пробили трупа на хрест посеред кладовища. Про те зневажене мощий чоловіка донесло ся до властий, котрі запорядили в тій справі строге слїдство.

— **Заходом товариства „Руска Захоронка"** в Станиславові, відбуде ся в недїлю дня 6 марта в сали товариства „Gwiazda" напротив

— Бернард, прошу панї, Іванна Бернард.

Панї Бернард, вдоволена собою, вернула до Гайклєрк. В Остордж, в службі при родинї, не звертаючи, як чужа, нічого підозріня на себе, могла легко довідати ся щось важного для себе.

Коли минувшість сер Езерарда Андініяна крила яку тайну, то тут на місци, де він провів своє житє, де був найвизначнїйшим чоловіком в громадї і звертав безнастанно загальну увагу на себе, могла она лекше, як денебудь инде ту тайну вислїдити. Відтак Тенґлї Манор лежало так близько, що она могла все знати, що Норберт Блек наміряє. Она радо вступала на службу на короткий час у панї Джоб.

Домашний лад в домі лїкаря сприяв єї задачи. Обовязки, які на себе взяла, були такі загальні, що обіймали і обслугу при столї в часї обіду лїкаря. Позаяк той веселий чоловік бував дуже балакливий підчас обіду і рідко коли уважав, чи его хто не підслухує і який ужиток робить з его слів, то Іванна Бернард була на найлїпшій дорозї почути его правдивий суд про всїлякі річи.

Пан Джоб обідав звичайно окружений своїми дїтьми, які він всї, не виключаючи крикливого малого, дуже любив.

— Як там нинї було? — спитала панї Джоб одного вечера в лютім, коли єї муж заїдав зі смаком рибу з сосом.

— От якось. Сер Натанїель велїв мене візвати. Вибори дуже его дїймили. За богато зворушеня для старого коня. Я радив спокій і відпочинок.

Джоб порівнував своїх пацієнтів часто з кіньми; дома знали вже его привичку.

— Не чувати нїчого про поворот сер Еверарда і панни Андініян? — питала панї Джоб.

— Нї. Але коли він виїхав задля поратованя здоровля, то не міг би скорше вернути як в маю.

— Коли — але чейже він задля того виїхав? — спитала панї Джоб, котрої цїкавість викликало слово „коли".

— Ех, або я знаю? Не можна все знати, що хто гадає. Я нїколи не чув, аби сер Еверард жалував ся на своє здоровлє. То так нагле прийшло. Одного дня летить до Льондона і радить ся одного з тамошних лїкарів. Вернувши до дому, каже, що посилають его задля недуги легких до полудневої Франциї, ба навіть до Альжиру. Після моєї гадки его поведенє єсть обиджуюче для его тутешного лїкаря. Але в тім мусить бути щось иншого.

— А що би то могло бути? — спитала панї Джоб, нахиляючи ся через стіл і поглянула з великою цїкавостию на мужа.

Дїти почали непокоїти ся.

— Я дістала лиш одну склянку чаю, мамо — жалувала ся Фльорентина. — Персї дістав дві, а Альджї аж три, як менї здасть ся.

— Она каже неправду! — крикнув Альджі, що мав повну губу хлїба і цїле лице замаране конфітурами.

— Як би я так запихала ся повидлами як ти, то певне трісла би — відповіла Фльорентина.

Іванна Бернард положила їй руку на плече і подала їй кусник хлїба з маслом.

— Перешкаджаєш татови і мамі, люба дитинко — шепнула. — Будь спокійна, я постараю ся для тебе о склянку доброї кави.

Іванна Бернард була вже третий тиждень в службі і мала вже деякий вплив на дїти.

Пан Джоб розпер ся між тим вигідно в своїм фотели.

— Я тобі щось скажу; менї здаєть ся, що з весїля нїчого не буде.

— З якого весїля?

— Яка бо ти недогадлива, Емілїє! Норберта Блека і Валентини Андініян.

— Що, Валлї? Валлї не віддає ся за Норберта — скрикнула панї Джоб. — Алеж ті молоді люди поумирають з туги. Я часто бачила їх разом, коли Валлї просила мене на чай. Ах, я дуже радо там ходжу, хоч мушу все перебирати ся в нове одїнє, коли там іду. То нагадує менї, що всеж таки я панї а не кухарка. Там всьо таке елеґантне; книжки, порцеляна, обстава. Менї видає ся, що я в иншім сьвітї, коли до неї прийду. Ох, а они обоє глядять на себе як на образи; коли з того весїля нїчого не буде, то она бідна умре.

— З любови не умирає ся! — відповів лїкар. — На всякий спосіб було би менї прикро, коли би та молода дївчина надто брала собі ту річ до серця. Я щепив єї; я лїчив єї від часу, як сер Еверард привіз єї до Шірінґфільду. Вилїчив єї з шкарлятини, вітрової віспи, коклюшу. Отже єї вибір не єсть для мене різнодушний. Мимо того я кажу, що до весїля не прийде. Між обома мужчинами — іменно між сер Еверардом а Норбертом Блеком — єсть якийсь укритий спір, що мусить скорше чи пізнїйше вибухнути явно. як полумінь огня, що довго тлїє. Я бачив лице Норберта в дни розправи — бачив, як він уважно слїдив черти лиця сер Еверарда, коли оборонець переслухував его і я пізнав, що то не скінчить ся добром. Нї, з того весїля не буде нїчого; але коли би дїйстно до него прийшло, то буде нещастє. Я знаю, що значить таке домашне нещастє — тихе, мовчаливе. Я бачив вже раз таке. Хороший дім — всї приємности богатства, становище в товаристві, молодість, краса, знатний рід — а не було щастя — і погана завість.

Кухарка — явище в тій комнатї незвичайне — вбігла нагле задихана.

— Пане доктор, прошу, мусите сейчас їхати до Тенґлї Манор; зараз, в сїй хвили. Пан Блек занедужав і панї боять ся чи то не нервова пропасниця.

— А не казав я? — крикнув пан Джоб і встаючи з фотелю, поглянув на жінку торжественно.

І хоч він нїчого такого не сказав, уважала она его за якогось пророка.

дирекциї зелізниць проходовий концерт получений з вечером сьміху. Вступ на салю від особи 1 К, для студентів та дітий низше 12 літ 50 сот. Стрій візитовий. Буфет в власнім заряді. Початок точно о 7 год. вечером. Проґрама: 1) Хор з опери „Що нас гризе?“ 2) „Герш Балаґула“ монольоґ Фішера в переводі, виголосить п. С. 3) Жива часопись, річ вельми цікава та гумористична укладу пп. З. і С. 4) Виступ 6 найславнійших танечниць японьских. 5) „По повороті з заграниці“ монольоґ, виголосить п. М. 6) Станиславівскі Трубадури, річ музикально-артистично-гумористична. 7) „Пані Пімпермант на водах у Яремче“ монольоґ в переводі, виголосить п. С. 8) Богато вивінована томболя. В антрактах буде концертувати музика військова 24 п. п.

— **Населенє Японії.** Перепись населеня з 1900 року виказує, що в Японії було тоді 47,608 875 душ, з того 24,126.119 мущин і 23,487.856 женщин. Чужинців жило в Японії разом 13.570; між ними було 7.851 Китайців, 2.519 Анґлійців, 1.597 Американців, 603 Німців, 486 Французів і 178 Росиян. Поза границями Японії жиє 123.972 Японців. З европейских держав лише Росия і Німеччина перевисшають Японію числом жителів. На один квадратовий кільометр припадає в Японії 117 осіб (в Німеччині лише 104, а в Росиї европ. 19 осіб). Міст з числом понад 50.000 душ населеня є 21. Найбільші з них суть: Токіо 1,440.121 душ населения, Осака 821.235, Кіото 353.139, Нагоя 244.155, Кобе 215.780, Йокогама 193.762, а Наґасакі 107.422 душ.

— **З Товариства сьв. Ап. Павла.** Заповіджені реколекциї для духовеньства відбули ся в означених днях. Явило ся 45 учасників. Проводив ректор дух. семинариї о. др. Хомишин. Учасники були вповні вдоволені з того, що виділи і чули. На загальних зборах, котрі відбули ся під проводом о. К. Сілецкого, вибрано на слідуючий рік такий виділ: Всесьв. о. митрата Л. Туркевича головою, о. Ев. Гузара заст. голови. Виділовими: оо. катехитів Лежогубского Т., Лужницкого Л., Мохнацкого С., д-ра Щепковича, д-ра Жука і д-ра Ерміого, префектів дух. семинариї. Заступниками виділових вибрано: оо. Рудовича Ів., Ґалянта М. і Лиска М., катехитів нар. шкіл.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 марта. Wien. Ztg. оголосила санкцию ухваленого Делеґациями буджету.

Париж 1 марта. Приїзд президента Любета до Риму назначено офіцияльно на 24 цьвітня.

Владивосток 1 марта. Вість о тім, що Японці висіли на беріг в заливі Поссієта, не потверджує ся.

Чіфу 1 марта. Бюро Райтера доносить, що два ушкоджені японьскі кораблї відослано до Сасего до направи.

Порт Артур 1 марта. Росийска аґентия телеґрафічна доносить: Мимо страшенної бурі на мори, видко було минувшої ночи японьскі кораблї реконесансові. В Ґензані висіло на беріг 60 000 Японців і мають намір вступити до Манджуриї.

Константинополь 1 марта. Звіт аґентів цивільних о загальній ситуациї в Македонії єсть досить успокоюючий. Можна сподівати ся, що ворохобня з весною не вибухне.

Рим 1 марта. Тутешний кореспондент туриньскої ґазети „Stampa“ пише, що відносини межи державами належачими до тридержавного союза уложили ся дуже добре і небавком факти то докажуть. Можна говорити о як найлїпших відносинах межи ґр. Ґолуховским а мін. Тітонім. Коли ґр. Більов як звичайно на весну приїде до Венециї, то Тітоні буде его ревізитувати. В цьвітни має відбути ся з'їзд цїсаря Вільгельма з королем Віктором Емануїлом на Середземнім мори.

Берлин 1 марта. Урядово доносять з полудневої Африки, що колюмна майора Есдорфа дня 25 лютого завела з Герерами борбу, котра тревала 10 годин. Позиция Герерів була так сильна, що ужите артилериї було неможливе. Вечером здобуто позициї приступом а Герери пішли на всхід. Забрано 2000 великих а 500 малих штук худоби. Один офіцир погиб, 3 єсть тяжко, а кількох вояків легко ранених.

Петербург 1 марта. Росийска аґентия телеґрафічна одержала від свого приватного кореспондента слідуючу вість: До Чанґ'янґ наспіла вість, що проживаючі в Інках чужинці довідали ся, що Японці дістали приказ взяти приступом дня 1 марта Порт Артур. — Полковник Мищенко прибув з козаками до Канзану в Кореї. Корейскі урядники утікають всюди, де лиш Росияни покажуть ся. Козаки опанували лінію телеґрафічну в північній Кореї. Корпус піхоти відповідно до приказу ґен. Леневича поступає за козаками. Взятого коло Віджу до неволї японьского майора разом з 5 японьскими жандармами відставлено до Ліянянґ. Мимо великої заметелї і сильних морозів рух на зелізници не перерваний.

Льондон 1 марта. „Daily Telegraph“ доносить з Інках під датою 29 лютого: Нині рано 15 японьских кораблів военних явило ся під Порт Артуром і розпочали сильну стрільбу. Росийскі кружляки „Новик“, „Аскольд“ і „Боян“ з чотирома торпедовцями вирушили з порту, щоби заатакувати Японців, мусїли однако назад вернути. „Асколд“ потапає поволи, „Новик“ єсть тяжко ушкоджений, один торпедовець росийский затонув. „Ретвізан“ знов ушкоджений. По двогодинній стрільбі японьска фльота відплила в повнім порядку. Росийска артилерия вирушила до Голубиного заливу (на картах залив Піґеон).

II. ЧАСТЬ.

I.

Наклюваютъ ся нові звязи.

Слабший, як від'їхав, повернув сер Еверард до дому. Був в Альжирі, відвідав монастир Трапистів, де єму незвичайно подобало ся. Відтак заявив дочцї, що хоче розпорядити ся своїм маєтком, заки ще зійде з того сьвіта і постановив через Італію і Мон Сені вертати до дому.

На другий день всїли на корабель, що відходив до Неаполю. Їхали поволи, оглядали все, що варта було виділи між Неаполем а Турином, відпочили кілька годин в Парижи і станули пізно пополудни другого дня в Шрінґфільдї. В годину по своїм приїздї довідав ся сер Еверард від служби, що Норберт Блек тяжко занедужав, і заборонив їй як найстрожше говорити о тім Валлї.

— Хоч між панною Валентиною а паном Блеком всьо покінчене, то все таки єї дуже діймило би, коли би почула про его недугу — напоминав покоївку Ему.

— Але кажуть, прошу пана, що лїкарі вже відступили его. Коли умре, то панна все таки довідає ся.

— Поки що лїпше, аби она о нїчім не знала — відповів сер Еверард.

На другий день велїв заложити конї і поїхав до Блекмарден. Від коли виїхав з Альжиру, займала его одна гадка, яку з горячковим поспіхом хотів здійснити. Позаяк судилось єму розлучити дочку з чоловіком, котрого она полюбила першою своєю любовію, то не хотів залишити нїяких заходів, аби їй сотворити нове щастє.

Він бачив нераз сина льорда Блекмардена з Валлею, говорив з ним о нїй і був пересьвідчений, що молодий чоловік з радостию заступить місце Норберта.

— Коли би Бевіль зумів настроїти єї прихильно для себе, я умер би спокійно — говорив до себе, пересьвідчений, що его смерть близька. — Ах, коли-б менї удало ся побачити єї жінкою того честного чоловіка, я спокійно зійшов би зі сьвіта.

Був хороший весняний день і парк в Блекмарден вже цїлий зазеленів. Сер Еверард розглядав ся задумчиво по живописній гущавинї корчів і дерев. Приїхавши до замку, спитав панни Мальтон о Франціску. Учителька відповіла, що панна Франціска в огородї і хотіла єго там завести, однако сер Еверард подякував їй і пійшов сам стежкою попри замок в глубину парку.

Учителька глядїла за ним з вдоволенєм.

— Який хороший мужчина, яка благородна постава! — гадала собі. — Коли-б я була молодою дївчиною, я залюбила-б ся в нїм, хоч має вже близько пятьдесятку.

Вузка, пісковата стежка вила ся межи соснами і ялицями, попри великі букя і дикі черешнї по мягкій порослї мохом і травою земли. Франціска сидїла окружена своїми улюбленими псами з книжкою в руцї, але видко задумана, на пни дерева. На вид сер Еверарда зірвала ся. Почервонїла з зачудованя і витаючи ся, скрикнула:

— Я гадала — ми всї гадали, що ви в Альжирі!

— Я виїхав з Альжиру перед трема тижднями. Моє здоровлє цїлком так не поправило ся, як я надїяв ся, тому не уважав я потрібним довше там сидїти і держати дочку далеко від єї знакомих і рідного краю — хоч она їх і так не має богато. Бідна дитина і тут вела самітне житє.

— Мусїла богато терпіти задля розлуки з Норбертом. Дуже налякала ся, коли довідала ся о его недузї?

— Она поки що о нїчім не знає.

— Справдї!

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найліпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королівці

поручає

В. АЛЄРГАНДА

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцільнійших ростин альпейских, перевисшають всі до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслідком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипці і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянці кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Ціна 50 сот.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі“ від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 ½ % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра“.

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродійні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цінні папери льомовані в банках і на рахунках біж.** .	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).